

Press och information

Europeiska unionens domstol
PRESSMEDDELANDE nr 66/13
Luxemburg den 30 maj 2013

Dom i mål C-270/11
kommissionen mot Sverige

EU-domstolen förelägger Sverige att betala ett schablonbelopp på 3 000 000 euro som en följd av Sveriges sena införlivande av datalagringsdirektivet

Datalagringsdirektivets syfte är att säkerställa att uppgifter om elektronisk kommunikation är tillgängliga för utredning, avslöjande och åtal av allvarliga brott och ett försenat införlivande av direktivet kan därför få följder för allmänna och enskilda intressen

Datalagringsdirektivets¹ syfte är att harmonisera medlemsstaternas bestämmelser om skyldigheter för leverantörer av allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster eller allmänna kommunikationsnät att lagra vissa uppgifter som leverantörerna genererat eller behandlat för att säkerställa att uppgifterna är tillgängliga för utredning, avslöjande och åtal av allvarliga brott såsom de definieras av varje medlemsstat i den nationella lagstiftningen. Medlemsstaterna var skyldiga att införliva direktivet senast den 15 september 2007.

Kommissionen väckte sin första talan om fördragsbrott mot Sverige år 2009 för att Sverige inte hade införlivat direktivet inom den angivna fristen. Domstolen fastställde i en första dom som meddelades år 2010² att Sverige inte hade iakttagit fristen för att anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet och att Sverige således hade underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt samma direktiv.

Kommissionen väckte sin andra talan om fördragsbrott mot Sverige år 2011 för att Sverige inte hade följt domen från år 2010. Kommissionen yrkade att domstolen skulle förplikta Sverige att betala ett vite om 40 947,20 euro för varje dag av dröjsmål att följa domen från år 2010. Enligt kommissionens yrkande skulle vitet löpa från och med den dag då dom i förevarande mål meddelas till den dag då domen från år 2010 följs. Kommissionen yrkade vidare att Sverige skulle föreläggas att betala ett schablonbelopp om 9 597 euro för varje dag av dröjsmål att följa domen från år 2010 avseende perioden från och med att den domen meddelades till dess dom i förevarande mål meddelas, eller den dag som nödvändiga åtgärder vidtas för att följa domen från år 2010, om denna inträffar tidigare.

Sveriges riksdag antog den 21 mars 2012 lagstiftning som införlivade direktivet med nationell rätt för att helt följa domen från år 2010. Lagstiftningens ikraftträdande var fastställt till den 1 maj 2012. Kommissionen återkallade därför sitt yrkande om vite. Kommissionen vidhöll dock sitt yrkande att Sverige skulle föreläggas att betala ett schablonbelopp.

Domstolen konstaterar i sin idag meddelade dom att Sverige – när tvåmånadersfristen som räknas från mottagandet av kommissionens formella underrättelse gick ut (det vill säga den 28 augusti 2010) – ännu inte hade vidtagit samtliga nödvändiga åtgärder för att säkerställa att domen från år 2010 följdes. Sverige har således underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt unionsrätten. Domstolen anser därför att Sverige ska föreläggas att betala ett schablonbelopp.

Domstolen erinrar vidare, vad rör principen om föreläggande av ett schablonbelopp, om att denna princip i huvudsak grundar sig på bedömningen av de följder som den berörda medlemsstatens

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/24/EG av den 15 mars 2006 om lagring av uppgifter som genererats eller behandlats i samband med tillhandahållande av allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster eller allmänna kommunikationsnät och om ändring av direktiv 2002/58/EG (EUT L 105, s. 54).

² Domstolens dom av den 4 februari 2010 i mål [C-185/09](#), kommissionen mot Sverige.

fördragsbrott får för allmänna och enskilda intressen, särskilt när fördragsbrottet har pågått under en lång tid efter meddelandet av den dom varigenom fördragsbrottet ursprungligen fastställdes.

Direktivets syfte är emellertid att säkerställa att uppgifter om elektronisk kommunikation är tillgängliga för utredning, avslöjande och åtal av allvarliga brott. Sveriges underlåtenhet att följa domen från år 2010 kan således komma att påverka berörda allmänna och enskilda intressen. Eftersom det fördragsbrott som läggs Konungariket Sverige till last har pågått i mer än två år från och med den dag som den domen meddelades, har fördragsbrottet dessutom pågått under ansevärd tid efter denna dag.

Domstolen har, vad rör frågan hur schablonbeloppets storlek ska bestämmas, beaktat omständigheter som fördragsbrottets svårhetsgrad och varaktighet.

Vad rör överträdelsens svårhetsgrad konstaterar domstolen att underlåtenheten att införliva direktivet riskerar att innebära hinder för en väl fungerande inre marknad. Det framgår emellertid av en kommissionsrapport från år 2011³ att direktivet inte helt har uppfyllt sitt mål vad gäller att införa likvärdiga konkurrensvillkor för operatörerna i Europeiska unionen. Kommissionen måste således styrka sitt påstående att konkurrensvillkoren för teletjänster på den inre marknaden rubbats, vilket kommissionen inte har gjort.

Domstolen tar även hänsyn till den förmildrande omständigheten att Sverige aldrig tidigare har underlåtit att följa en dom från domstolen.

Domstolen godtar däremot inte Sveriges förklaringar att dröjsmålet med att följa domen från år 2010 beror på interna svårigheter som är extraordinära och som har samband med lagstiftningsförhållandets särdrag, att det uppstått en vidlyftig politisk debatt om införlivandet av direktivet med nationell rätt samt svåra avvägningar där framför allt skyddet för privatlivet ställts mot behovet av en effektiv brottsbekämpning. En medlemsstat kan nämligen inte åberopa interna svårigheter (bestämmelser, praxis eller förhållanden i sin interna rättsordning) som grund för att underlåta att iaktta skyldigheter som följer av unionsrätten. Domstolen godtar inte heller argumentet att fördragsbrottet endast avser ett delvis bristande genomförande av direktivet. Enligt direktivet fick medlemsstaterna nämligen skjuta upp tillämpningen av skyldigheten att lagra kommunikationsuppgifter till och med den 15 mars 2009, men inte skjuta upp införlivandet av direktivet, vilket skulle ha varit införlivat senast den 15 september 2007.

Vad avser fördragsbrottets varaktighet understryker domstolen att fördragsbrottet pågått till och med den 1 maj 2012, vilket är nästan 27 månader från och med att domen från år 2010 meddelades och vilket är att anse som en ansevärd tidsperiod.

Mot denna bakgrund förelägger domstolen Sverige att betala ett schablonbelopp på 3 000 000 euro.

PÅPEKANDE: En talan om fördragsbrott riktar sig mot en medlemsstat som inte har uppfyllt sina skyldigheter enligt unionsrätten. En sådan talan kan väckas av kommissionen eller en annan medlemsstat. Om domstolen slår fast att fördragsbrott föreligger, är staten skyldig att omedelbart följa domen. Om kommissionen anser att medlemsstaten har underlåtit att följa domen, får den väcka en ny talan och begära att ekonomiska påföljder ska utdömas. Om en medlemsstat har underlåtit att underrätta kommissionen om vilka åtgärder som vidtagits för att införliva ett direktiv, kan domstolen emellertid redan i samband med den första domen om fördragsbrott utdöma en ekonomisk påföljd, om kommissionen har begärt detta.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia och den är inte bindande för domstolen.

Domen i [fulltext](#) publiceras på webbplatsen CURIA dagen för avkunnandet.

Kontaktperson för press: Gitte Stadler ☎ +352 4303 3127

³ KOM(2011) 225 slutlig.